16/08/2021

Ο Άγιος Γεράσιμος ο νέος ασκητής ο εν Κεφαλληνία

/ Ορθόδοξες Προβολές

Γράφει ο Αριστείδης Γ. Θεοδωρόπουλος, Εκπαιδευτικός

Μέσα στην ευλογημένη χορεία των πολύφωτων πνευματικών αστέρων της ορθοδόξου πίστεώς μας εξέχουσα θέση κατέχει η οσιακή μορφή του Αγίου Γερασίμου του θαυματουργού, του επονομαζομένου νέου ασκητού, του και προστάτου των απανταχού της Γης ευρισκομένων Κεφαλλήνων, ο οποίος με το ευωδιάζον και άφθαρτο διά μέσου των αιώνων ιερό του σκήνωμα αποτελεί αστείρευτη πηγή ευλογίας, αγιασμού και χάριτος για κάθε πιστό που τον ευλαβείται και επικαλείται το πάντιμο όνομά του σε κάθε αίτημα και σε κάθε βήμα της επίγειας πορείας του.

Ο θεοφόρος Άγιος Γεράσιμος, ο πολύτιμος αυτός πνευματικός θησαυρός της αγιοστόλιστης νήσου Κεφαλληνίας, το μυρίπνοο άνθος του παραδείσου που με την αφθαρσία του ιερού του σκηνώματος αποδεικνύει περίτρανα ότι «ζεῖ Κύριος ὁ Θεός ἡμῶν», αναδείχθηκε πιστός ακόλουθος του Ιησού Χριστού και κατέστη ο

«τῶν Ὀρθοδόξων προστάτης καί ἐν σώματι ἄγγελος», όπως ψάλλει ο ιερός υμνωδός.

Το κλέισμα των απανταχού της Γης Κεφαλλήνων, ο θαυματουργός Άγιος Γεράσιμος ο Νοταράς, γεννήθηκε το 1509 στην Άνω Συνοικία των Τρικάλων της ορεινής Κορινθίας. Ήταν γόνος της αρχοντικής οικογένειας των Νοταράδων, οι οποίοι έφτασαν από την Κωνσταντινούπολη μετά την Άλωση της Πόλης και εγκαταστάθηκαν στα Τρίκαλα Κορινθίας στις αρχές του 16ου αιώνα. Ο πρώτος που εγκαταστάθηκε ήταν ο Αγγελής Νοταράς, του οποίου ο αδελφός, Λουκάς Νοταράς, υπήρξε ο τελευταίος πρωθυπουργός της Βασιλεύουσας και συγγενής εκ μητρός με τον Κωνσταντίνο Παλαιολόγο. Από την επιφανή οικογένεια των Νοταράδων προήλθαν εξέχουσες πνευματικές φυσιογνωμίες, όπως ο Μητροπολίτης Κορίνθου και Γενάρχης του Φιλοκαλισμού Άγιος Μακάριος ο Νοταράς (1731 -1805), οι Πατριάρχες Ιεροσολύμων Δοσίθεος (1641 -1707) και

Χρύσανθος (1707 -1731), ο οπλαρχηγός Παναγιώτης Νοταράς και ο Πρόεδρος της Εθνοσυνέλευσης Πανούτσος Νοταράς. Οι γονείς του Αγίου Γερασίμου ονομάζονταν Δημήτριος και Καλή και διακρίνονταν για τη βαθιά τους πίστη και ευλάβεια. Παράλληλα απολάμβαναν την ιδιαίτερη εκτίμηση και τον σεβασμό όλων των κατοίκων των Τρικάλων, αλλά και ολόκληρης της επαρχίας της Κορινθίας λόγω της ενδόξου και επιφανούς καταγωγής τους, αλλά και λόγω της οικονομικής ευμάρειάς τους. Γι’ αυτό τον λόγο και οι Τούρκοι είχαν δώσει πολλά προνόμια στην οικογένειά του Δημητρίου Νοταρά, γεγονός που έδωσε ώθηση στην οικονομική και πνευματική εξέλιξη των Τρικάλων. Άγνωστο παραμένει μέχρι σήμερα το κοσμικό όνομα του γιου του Δημητρίου και της Καλής, ο οποίος παράλληλα με τη χριστιανική αγωγή έλαβε από τους γονείς του και επιμελημένη φιλολογική και θεολογική παιδεία, ώστε να αποδειχθεί αντάξιος της αρχοντικής καταγωγής των ενδόξων προγόνων του. Είναι πολύ πιθανόν οι γονείς του να προσπαθούσαν και να εύχονταν να δουν τον γιο τους πολιτικό ηγέτη των Τρικάλων με έντονη κοσμική εξουσία και δραστηριότητα.

Αλλά η Πρόνοια του Θεού τον προετοίμαζε για άλλους δρόμους και για μία διαφορετική πορεία στην επίγεια ζωή. Ο νεαρός Νοταράς φρονούσε ευαγγελικά και ταπεινά για τον εαυτό του, και αδελφούς του θεωρούσε όλους τους ανθρώπους. Γι’ αυτό και δεν ενδιαφερόταν ούτε για τα κοσμικά αγαθά ούτε για τις εφήμερες απολαύσεις και ανέσεις της ζωής. Είχε ήδη σαγηνευτεί από τη σοφία και την αγάπη του Θεού και ο ουράνιος έρωτας είχε πλημμυρίσει την πάναγνη ψυχή του. Η επιθυμία του ήταν να τελειωθεί σύμφωνα με την εντολή του Θεού «ἔσεσθε τέλειοι ὥσπερ ὁ πατήρ ἡμῶν ὁ ἐν οὐρανοῖς τέλειος ἐστιν» (Ματθ. Ε΄, 48), η δε αύρα της θείας χάριτος είχε χαράξει στην ψυχή του τον δρόμο της από τα μικρά και εφηβικά χρόνια. Όταν μάλιστα έφτασε στην κατάλληλη ηλικία, οι γονείς του προσπάθησαν να τον παντρέψουν με μία κοπέλα από την περιοχή των Τρικάλων. Όμως παρά τις φιλότιμες προσπάθειες και τις έντονες παρακλήσεις των γονέων του, ο πυρπολούμενος από θείο έρωτα νεαρός Νοταράς έμεινε αμετακίνητος στην πρόθεση και απόφασή του να αφιερωθεί στον Θεό και να Τον υπηρετήσει. Η επιθυμία του μάλιστα να αποκτήσει ευρύτερη θεολογική μόρφωση τον οδήγησε στο να εγκαταλείψει την ιστορική γη των Τρικάλων Κορινθίας, τον τόπο δηλαδή, όπου αντίκρισε το πρώτο φως και να καταφύγει στη Ζάκυνθο, με την οποία συνδέθηκε συναισθηματικά, αφού μετά την ολιγόχρονη παραμονή του στο νησί, εγκαθίσταται και πάλι το 1550 και εγκαταβιώνει για πέντε χρόνια.

Στη Ζάκυνθο μαθήτευσε σ’ έναν επιφανή διδάσκαλο, στον Ζακύνθιο μοναχό Παχώμιο Ρουσάνο (1508 -1553), ο οποίος υπήρξε ένας από τους διαπρεπέστερους μύστες της Θεολογικής Επιστήμης, αλλά παράλληλα κατείχε και δύο στοιχεία που συνδιαμόρφωσαν ως έναν βαθμό την προσωπικότητα του Αγίου Γερασίμου: τη

λιτότητα του βίου και την καλλιέργεια του πνεύματος και της πίστεως. Ο Άγιος όμως αναζητώντας την πνευματική του τελείωση, ξεκινά την προσωπική του πορεία και αναζήτηση προτύπων αρετής και θεϊκής σοφίας, αλλά και τόπων, όπου θα μπορούσε να συλλέξει πολύτιμες πνευματικές εμπειρίες. Έτσι μετά την ολιγόχρονη παραμονή του στη Ζάκυνθο επισκέφθηκε τις περιώνυμες μονές του Μεγάλου Σπηλαίου Καλαβρύτων, του Οσίου Μελετίου Κιθαιρώνος, του Οσίου Λουκά Βοιωτίας, αλλά και των Μετεώρων για να καταλήξει στη Μακεδονία και τη Θράκη και από εκεί να επισκεφθεί την Κωνσταντινούπολη, τη Βασιλίδα των Πόλεων και τον τόπο καταγωγής της επιφανούς και αρχοντικής οικογένειας των Νοταράδων. Επόμενος σταθμός του πνευματικού του ανεφοδιασμού υπήρξε το Άγιον Όρος, η περιώνυμη Μοναστική Πολιτεία του Άθωνος, όπου εκεί σύμφωνα με ορισμένους βιογράφους του περιεβλήθη το μοναχικό σχήμα, λαμβάνοντας το όνομα Γεράσιμος. Στο Άγιον Όρος ο θεοφόρος μοναχός Γεράσιμος αφοσιώθηκε στην αδιάλειπτη προσευχή και άσκηση και διέμεινε σε Ιερές Σκήτες. Σύμφωνα μάλιστα με τον αοίδιμο Υμνογράφο της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας Γεράσιμο μοναχό τον Μικραγιαννανίτη ο Άγιος εγκαταβίωσε σε σπήλαιο πλησίον της Σκήτης της Αγίας Άννης. Ενδεικτικό είναι ότι οι πνευματικές του εμπειρίες στο Αγιώνυμον Όρος υπήρξαν τόσο πλούσιες, ώστε χάρη στην ασκητική του ζωή κατέστη μιμητής «Μωϋσέως τοῦ θεόπτου, Ἠλιού τοῦ ζηλωτοῦ καί τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ», όπως ψάλλει ο ιερός υμνωδός.

Μετά την τριετή και πλέον παραμονή του στο Άγιον Όρος, όπου έφθασε σε απαράμιλλο ύψος αρετής και ευσέβειας, θέλησε να επισκεφθεί τους Αγίους Τόπους και τα πανίερα εκεί ευρισκόμενα προσκυνήματα. Έτσι περί το 1538 έφθασε στην

Ιερουσαλήμ, και εκεί ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων Γερμανός διακρίνοντας τη βαθιά ευσέβεια και τις αρετές με τις οποίες ήταν κεκοσμημένος, τον έπεισε να μείνει κοντά του και τον διόρισε κανδηλανάπτη στον Πανάγιο Τάφο του Κυρίου. Στον πανίερο και ευλογημένο αυτόν τόπο διηκόνησε επί ένα χρόνο, επιδιδόμενος αδιάλειπτα στην προσευχή και βιώνοντας τα μοναδικά και λυτρωτικά γεγονότα της ζωής του Ιησού Χριστού. Παράλληλα εκτιμώντας ο Πατριάρχης την ανωτερότητα του πνεύματος και το ύψος της αγιότητος που είχε φθάσει, τον χειροτόνησε διάκονο και πρεσβύτερο. Έτσι ο ιερομόναχος πλέον Γεράσιμος Νοταράς «ἐνστολισμένος μέ τάς παγχρύσους δωρεάς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί εἰς ὅλα ὁδηγούμενος ἀπό τήν οὐράνιον νεῦσιν τῆς θείας Χάριτος» κατέστη ο έμπιστος και στενός συνεργάτης του Πατριάρχου Γερμανού. Κατά τη δωδεκαετή παραμονή του στην Ιερουσαλήμ επισκέφθηκε τη Συρία, την Αντιόχεια, την Αλεξάνδρεια, την έρημο της Θηβαΐδος και το Θεοβάδιστο Όρος Σινά, ενώ μιμούμενος τον ίδιο τον Κύριο αποσύρθηκε στο Σαραντάριο Όρος, όπου υπήρχε περιώνυμη μονή, για να νηστεύσει σαράντα ημέρες. Στον σκληρό αυτόν πνευματικό του αγώνα ήρθε αντιμέτωπος με άπειρους διαβολικούς πειρασμούς, αλλά μέσα από την αναμέτρηση αυτή αναδείχθηκε τροπαιούχος νικητής, αφού και στην ασματική του Ακολουθία υμνείται ως «νέος ἀθλητής τοῖς παλαίμασι τῆς συνειδήσεως ἀναδειχθείς καί ὄργανον γέγονεν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». Γι’ αυτό και έλαβε πλουσιοπάροχα από τον Θεό τη θαυματουργική χάρη να θεραπεύει τις ασθένειες και να εκδιώκει τα δαιμόνια.

Μετά την καρποφόρα δωδεκαετή παραμονή του στην Ιερουσαλήμ, όπου είχε την ξεχωριστή ευλογία να επισκεφθεί και να προσκυνήσει όλα τα πανάγια προσκυνήματα, αναχωρεί με τις ευλογίες του Πατριάρχου Γερμανού για την Κύπρο και μετά τη σύντομη παραμονή του στο νησί του Αποστόλου Βαρνάβα, φθάνει στην Κρήτη. Εκεί με το πύρινο κήρυγμα και την ασκητική του παρουσία ενίσχυσε το θρησκευτικό συναίσθημα και την πίστη των κατοίκων της ιστορικής Μεγαλονήσου, οι οποίοι διώκονταν από τους Λατίνους για το ορθόδοξό τους φρόνημα. Στην Κρήτη ο Άγιος Γεράσιμος αναζήτησε σπηλιές και ερημικές δυσπρόσιτες τοποθεσίες στις επαρχίες Κυδωνίας, Αποκορώνου και Κισάμου του νομού Χανίων για να μονάσει και να αφοσιωθεί πλήρως στον Θεό, αλλά και για να στηρίξει την ορθόδοξη πίστη των διωκομένων ορθοδόξων Κρητών. Γι’ αυτό και ο κρητικός λαός ευλαβείται ιδιαιτέρως τον Άγιο Γεράσιμο, θεωρώντάς τον θαυματουργό, η δε Αποστολική Εκκλησία της Κρήτης τον συναριθμεί στη χορεία των τοπικών της Αγίων. Η τιμή που απολαμβάνει στην Κρήτη ο Άγιος Γεράσιμος αποδεικνύεται και από τους αφιερωμένους στο όνομά του ιερούς ναούς που κοσμούν την ευρύτερη περιφέρεια του νομού Χανίων. Νοτιοδυτικά του χωριού Νέο Χωριό Αποκορώνου υπάρχει σπήλαιο, όπου διέμεινε ο Άγιος και το 1933 διαμορφώθηκε το εσωτερικό

του σε ναΐσκο επ’ ονόματί του. Ναός του Αγίου υπάρχει και στο χωριό Κάμποι Κυδωνίας, ο οποίος ανακαινίσθηκε το 1912. Ο Άγιος Γεράσιμος εγκαταβίωσε και σε σπήλαιο στην περιοχή Μοδίου Κυδωνίας, πλησίον του χωριού Βρύσες, όπου σύμφωνα με την παράδοση πολυάριθμοι άνθρωποι κατέφευγαν στον Άγιο πληροφορούμενοι την αγιότητα και την πνευματική του εμπειρία. Μάλιστα ο αριθμός των χριστιανών που κατέφθαναν για να οικοδομηθούν πνευματικά από τον Άγιο ήταν τόσο μεγάλος, ώστε αποφάσισε να εγκαταλείψει την Κρήτη και να μεταβεί στη Ζάκυνθο, αναζητώντας περισσότερη ησυχία για να επιδοθεί με μεγαλύτερο ζήλο στην προσευχή και την άσκηση. Εντός του κατανυκτικού σπηλαίου στην περιοχή του χωριού Βρύσες υπάρχει ναός του Αγίου, όπως και σε σπήλαιο νοτιοανατολικά του χωριού Περιβόλια Κυδωνίας, όπου σύμφωνα με την παράδοση ο Άγιος μόνασε, κηρύττοντας παράλληλα και τον λόγο του Θεού στους χριστιανούς της περιοχής. Μικρός ναός επ’ ονόματι του Αγίου υπάρχει και σε χαράδρα στην περιοχή του χωριού Φωτακάδου της επαρχίας Κισάμου.

Ο ασίγαστος πόθος του ιερομονάχου Γερασίμου του Νοταρά για περιπλάνηση, αλλά και για αναζήτηση τόπων, οι οποίοι να ικανοποιούν τις πνευματικές του ανησυχίες και την επιθυμία του για περισσότερη άσκηση και προσευχή, τον οδήγησε στο να εγκαταλείψει την Κρήτη και να αναχωρήσει για τη Ζάκυνθο. Έτσι μετά από είκοσι χρόνια, περί το 1550, επιστρέφει στη Ζάκυνθο με πλούσια πνευματική εμπειρία και αποσύρεται σε απόκρημνη ερημική τοποθεσία πλησίον της Μονής του Αγίου Γεωργίου Κρημνών και μάλιστα σε σπήλαιο, το οποίο μέχρι σήμερα σώζεται και φέρει το όνομά του. Εκεί επιδόθηκε σε αδιάλειπτους πνευματικούς αγώνες και αξιώθηκε να βιώσει ουράνιες αποκαλύψεις. Σύντομα απόκτησε στο νησί φήμη αγιότητος, αφού σύμφωνα με την παράδοση διηκόνησε και ως εφημέριος στον ιερό ναό του Αγίου Λαζάρου στην πόλη της Ζακύνθου, όπου εξομολογούσε τους προσερχόμενους χριστιανούς. Ενδεικτικό είναι ότι σύμφωνα με τον αοίδιμο Αρχιεπίσκοπο Αθηνών και πάσης Ελλάδος Χρυσόστομο Παπαδόπουλο, ο οποίος συνέγραψε βιογραφία του Αγίου Γερασίμου, ο Άγιος υπήρξε ο πνευματικός πατήρ του νεαρού Δραγανίνου Σιγούρου, του μετέπειτα πολιούχου και προστάτου της Ζακύνθου Αγίου Διονυσίου (1547 -1622). Ο Άγιος Γεράσιμος παρέμεινε στη Ζάκυνθο πέντε χρόνια, μέχρι δηλαδή το 1555, και οικοδόμησε πνευματικά τον λαό του νησιού. Γι’ αυτό και η πνευματική του προσφορά κατά την πενταετή παραμονή του στο νησί αυτό του Ιονίου υπήρξε καρποφόρα και ευεργετική, γεγονός που αποδεικνύεται από την πατριαρχική πράξη αναγνωρίσεως της αγιότητός του, στην οποία και αναγράφεται: «τοῦ Ἁγίου Γερασίμου, τοῦ ἐν Ζακύνθῳ λάμψαντος». Αλλά και ο ζακυνθινός λαός περιβάλλει με ιδιαίτερη τιμή και ευλάβεια τον Άγιο Γεράσιμο, αφού επ’ ονόματί του τιμάται ο ενοριακός ναός στην περιοχή των Κήπων της πόλεως Ζακύνθου, ενώ παρεκκλήσια αφιερωμένα στον θαυματουργό Άγιο

υπάρχουν στο Άνω Γερακάρι, όπου σύμφωνα με την παράδοση ασκήτευσε σε σπήλαιο της περιοχής που φέρει την προσωνυμία «Τ'Αγίου Γερασίμου η Κούρα», καθώς και στον οικισμό Ασκός της βόρειας Ζακύνθου.

Ο Άγιος Γεράσιμος αναζητώντας όμως περισσότερη ησυχία για να ασκητεύσει και να αφιερωθεί πλήρως στον Θεό, Τον οποίο τόσο πολύ αγάπησε και υπηρέτησε σε όλη του τη ζωή, αναχώρησε για την Κεφαλονιά. Έτσι μετά από μία πολυετή πνευματική οδοιπορία, η οποία διήρκησε εικοσιέξι ολόκληρα χρόνια, και εμπλουτισμένος με θεϊκή εμπειρία και ασκητική γνώση, φτάνει το 1555 στην πανέμορφη και αγιοστόλιστη Κεφαλονιά, το ευλογημένο αυτό νησί του Ιονίου, όπου ο Απόστολος των Εθνών Παύλος έφτασε ως ναυαγός στις δυτικές ακτές του νησιού κατά τη διάρκεια του ταξιδιού του προς τη Ρώμη το 59μ.Χ., ενώ τον 4ο μ.Χ. αιώνα έφτασαν στο νησί από τη Σικελία οι ομολογητές Άγιοι Γρηγόριος, Θεόδωρος και Λέων, γνωστοί σήμερα με την προσωνυμία «Άγιοι Φανέντες», οι οποίοι διέλαμψαν ασκητικώς μέχρι της οσιακής τους κοιμήσεως στην περιοχή της Σάμης, όπου επ' ονόματί τους ανεγέρθηκε περιώνυμη ιερά μονή μετά τη θαυματουργική ανεύρεση των ιερών τους σκηνωμάτων. Ο Άγιος Γεράσιμος φτάνει στην Κεφαλονιά με την κομβική γεωγραφική της θέση σε μία ιδιαίτερα κρίσιμη χρονική στιγμή για το μέλλον της Ορθοδοξίας στο νησί, αφού οι Ενετοί προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να υποτάξουν τους κατοίκους του νησιού, να τους προσηλυτίσουν στον Παπισμό και έτσι να αποδυναμώσουν την ορθόδοξη πίστη. Έτσι ο πολυταξιδεμένος θεοφόρος ιερομόναχος Γεράσιμος Νοταράς με την πολυετή πνευματική του πορεία που συνοδευόταν από την άσκηση και τον πνευματικό του αγώνα, κατόρθωσε να γίνει η ελπίδα και το στήριγμα των κατοίκων του μεγαλύτερου νησιού του Ιονίου και να συγκεντρώσει γύρω του τα πλήθη των απογοητευμένων Κεφαλλήνων. Μ'αυτόν τον τρόπο ο προστάτης Άγιος του νησιού με την ασίγαστη και ζωντανή αντίδραση απέναντι στο ξένο και το ξενόδουλο στοιχείο, κατέστη η άμυνα απέναντι στην απειλητική αλλοτρίωση των Κεφαλλήνων από τους Ενετούς. Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι ο Άγιος Γεράσιμος, χαρακτηριζόμενος μάλιστα σε κεφαλλονίτικο έγγραφο του 16ου αιώνα ως «ξένος», συνδέθηκε τόσο στενά με την Κεφαλονιά και τον λαό της, ώστε Κεφαλονιά και Άγιος Γεράσιμος να είναι δύο έννοιες αχώριστες και ταυτόσημες. Γι' αυτό και ο εκ Τρικάλων Κορινθίας θαυματουργός «προστάτης τῶν Ὀρθοδόξων καί ἐν σώματι ἄγγελος» αναδείχθηκε ως ο πολύτιμος πνευματικός θησαυρός του νησιού και το σημαντικότερο στοιχείο της πνευματικής και πολιτιστικής παράδοσης της Κεφαλονιάς, η οποία καταξιώθηκε από τη χάρη του Θεού να γίνει η «πατρίδα» του Αγίου.

Φτάνοντας ο Άγιος Γεράσιμος στην Κεφαλονιά αναζήτησε κατάλληλο τόπο για να επιδοθεί με αφοσίωση στην προσευχή και την άσκηση. Ένα σπήλαιο, ευρισκόμενο νοτιοδυτικά του Αργοστολίου στη θέση Σπήλια, αποτέλεσε τον ιδανικό τόπο για να

μονάσει. Για κρεβάτι πελέκησε μία πέτρα, ενώ έφτιαξε μία στέρνα για να μαζεύει τα νερά που έσταζαν από τον βράχο. Στο σωζόμενο μέχρι σήμερα σπήλαιο, το οποίο έχει ενσωματωθεί με ναό επ’ ονόματί του, διέμεινε πέντε έτη και έντεκα μήνες συνεχίζοντας με πιο ένθερμο ζήλο την άσκηση και τον πνευματικό του αγώνα, ενώ πολυάριθμοι ήταν αυτοί που κατέφευγαν στον ταπεινό και ενάρετο ιερομόναχο Γεράσιμο για να οικοδομηθούν πνευματικά και να θεραπευτούν από τις ασθένειές τους. Ο Άγιος με τη διδασκαλία του για την ορθόδοξη πίστη και με την ασκητική του παρουσία στο σπήλαιο κατέστη πρότυπο αρετής και αναδείχθηκε «σκεῦος ἐκλογῆς» και «διδάσκαλος παντοίων νοημάτων εὐσεβῶν», αλλά και «πέλεκυς ἐκκόπτων ζιζάνια πλάνης καί ἀπάτης αἱρέσεων». Σε σύντομο χρονικό διάστημα το σπήλαιο στην περιοχή του Αργοστολίου, όπου εγκαταβίωνε ο θεόληπτος ασκητής Γεράσιμος, έγινε τόσο δημοφιλές, ώστε πλήθος κόσμου κατέφθανε για να καθοδηγηθεί πνευματικά και να ακούσει τον σωτήριο λόγο του. Το γεγονός όμως αυτό τον εμπόδιζε να απολαύσει την ποθούμενη ησυχία και να επικοινωνεί αδιάλειπτα μέσω της προσευχής με τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό. Γι’ αυτό και η ψυχή του δεν ευφραινόταν και δεν αναπαυόταν όσο θα ήθελε. Έτσι έλαβε την απόφαση να μεταβεί σε μία πιο απομακρυσμένη και ερημική περιοχή, η οποία ήταν στην κοιλάδα των Ομαλών πλησίον του χωριού Βαλσαμάτα και στους πρόποδες του Αίνου, του υψηλότερου βουνού της Κεφαλονιάς. Σ’ αυτό τον τόπο ο Άγιος Γεράσιμος βρήκε επιτέλους τον απόλυτο προορισμό του και ο τόπος αυτός κατέστη το επίγειο κατοικητήριό του, αλλά και ο φωτεινός πνευματικός φάρος για το μέλλον.

Στην ερημική αυτή περιοχή υπήρχε ερειπωμένη μονή αφιερωμένη στην Κοίμηση της Υπεραγίας Θεοτόκου, γνωστή με την προσωνυμία «Αγία Ιερουσαλήμ», η οποία είχε ανεγερθεί στον χώρο, όπου είχε ευρεθεί θαυματουργικώς παλαιότατη εικόνα της Θεομήτορος, φέρουσα την επιγραφή «Santa Maria Hierusalem». Το ερειπωμένο εκκλησάκι της μονής είχε ανακαινισθεί με δαπάνη του ιερέως Νικολάου (ή σύμφωνα με άλλες πηγές Γεωργίου) Βαλσάμου και ανήκε σ’ αυτόν και στις δύο ανύπαντρες αδελφές του. Όταν έφθασε ο Άγιος Γεράσιμος στην περιοχή των Ομαλών το 1560, τον υποδέχθηκαν ο ιερέας π. Βάλσαμος και οι αδελφές του με ιδιαίτερη χαρά και ως πρόσωπο θεόσταλτο, βλέποντας το αγγελικό και σεβάσμιο πρόσωπό του και ακούγοντας τον αγιοπνευματικό του λόγο. Αμέσως του πρότειναν να μονάσει σ’ αυτόν τον τόπο και να καταστεί ο πνευματικός καθοδηγητής τους. Γι’ αυτό και του παραχώρησαν το εκκλησάκι και όλη τη γύρω περιοχή, σύμφωνα με το διασωθέν παραχωρητήριο. Ο θεόφορος ασκητής Γεράσιμος ανακαίνισε το παλαιό εκκλησάκι και άρχισε να καλλιεργεί τη γη. Η αξιοποίηση της παραχωρηθείσης γης προκάλεσε όμως τον φθόνο του ιερέως π. Βαλσάμου, ο οποίος προσπάθησε να εκδιώξει τον Άγιο με τη συμμετοχή μάλιστα και άλλων

γειτόνων και κατοίκων της περιοχής. Ο Άγιος όμως έμεινε ατάραχος και έχοντας πλήρη εμπιστοσύνη και αφοσίωση στον Θεό, η κατάσταση εξομαλύνθηκε, αφού μέσα από την πραότητα, τη σεμνότητα και τη φωτεινή παρουσία του θεοφόρου ασκητού Γερασίμου, κατάλαβαν οι διακείμενοι εχθρικά απέναντι στον Άγιο την αγιότητα και τη θεόσταλτη παρουσία του. Αφού μάλιστα του ζήτησαν συγνώμη, του υποσχέθηκαν ότι δεν θα ξανασταθούν εμπόδιο στο έργο του, αλλά θα είναι συμπαραστάτες και αρωγοί στην προσπάθεια του. Αξιοσημείωτο είναι ότι σύμφωνα με κάποιες ιστορικές πηγές ο Άγιος σύρθηκε ακόμη και στα δικαστήρια, τα οποία όμως τον δικαίωσαν.

Μετά από αυτή τη δοκιμασία ο Άγιος Γεράσιμος κατάλαβε ότι είναι θέλημα Θεού να εγκατασταθεί πλέον μόνιμα στον τόπο και να οικοδομήσει το μοναστήρι του. Έτσι ανήγειρε εκ βάθρων τον ετοιμόρροπο ναό, τον οποίο και αφιέρωσε στην Κοίμηση της Υπεραγίας Θεοτόκου, ενώ γύρω από αυτόν οικοδόμησε κελιά, αφού η φήμη του ως εναρέτου και ταπεινού ασκητού, αλλά και ως χαρισματικού διδασκάλου της ορθοδόξου πίστεως προσέλκυε καθημερινά εκατοντάδες ψυχές που έβρισκαν κοντά του την ψυχική ανάπαυση και την πνευματική καθοδήγηση. Παράλληλα βλέποντας οι Κεφαλλήνες την ενάρετη πολιτεία του και τον χριστομίμητο βίο του, του εμπιστεύτηκαν τις κόρες τους στο μοναστήρι που οικοδόμησε και το οποίο ονόμασε «Νέα Ιερουσαλήμ» για να του θυμίζει τόσο την επίγεια Ιερουσαλήμ που έζησε δώδεκα χρόνια όσο και την ουράνια Ιερουσαλήμ που βρίσκεται μέσα στην άρρητη και ανεκλάλητη χαρά της Βασιλείας των Ουρανών. Έτσι στις δύο αδελφές του ιερέως π. Βαλσάμου προστέθηκαν και άλλες που περιεβλήθηκαν το μοναχικό σχήμα, και ο αριθμός τους έφτασε τις εικοσιπέντε. Η γυναικεία Μονή της «Νέας Ιερουσαλήμ» εδραίωσε τον γυναικείο μοναχισμό στο νησί και αναδείχθηκε ο πνευματικός φάρος της Κεφαλονιάς υπό την καθοδήγηση του Αγίου Γερασίμου, ο οποίος με την άδεια και την ευλογία του Επισκόπου Παχωμίου Μακρή ζήτησε να γίνει η Μονή Πατριαρχικό Σταυροπήγιο. Στα δεκαεννιά χρόνια της ασκητικής του ζωής στη Μονή δίδασκε και νουθετούσε στις μοναχές «τήν πνευματικήν ἰσάγγελον πολιτεία» και επαναλάμβανε συνεχώς τη φράση: «Τεκνία εἰρηνεύετε ἐν ἑαυτοῖς καί μή τά ὑψηλά φρονεῖτε». Επαγρυπνούσε διαρκώς για τη μοναστική αδελφότητα, την οποία η Θεία Πρόνοια του εμπιστεύτηκε και αναδείχθηκε ο πνευματικός της καθοδηγητής, διδάσκοντας όχι μόνο με τα λόγια, αλλά κυρίως με την αγιότητα του βίου του. Διόρισε ιερέα για να τελεί καθημερινά τις ιερές ακολουθίες και να εξομολογεί, ώστε η πνευματική ζωή στο συσταθέν από τον Άγιο κοινοβιακό μοναστήρι της Νέας Ιερουσαλήμ να είναι ζωντανή και αδιάλειπτη. Αυτό δημιούργησε μία συνεχιζόμενη λειτουργική παράδοση στη Μονή, η οποία με τη χάρη του Θεού και τις πρεσβείες του θαυματουργού Αγίου Γερασίμου συνεχίζεται αδιάκοπα μέχρι σήμερα, αφού και ο ίδιος ο Άγιος υπήρξε φορέας του

κοινοβιακού ρωμαίικου πνεύματος που προϋποθέτει την ισότητα των ανθρώπων και την ενότητά τους εν Χριστῷ.

Κατά τη δεκαεννιάχρονη παραμονή του στη Μονή των Ομαλών επιδιδόταν σε σκληρούς πνευματικούς αγώνες και κατόρθωσε να προσελκύσει τη θεία χάρη, αφού όπως ψάλλει ο ιερός υμνωδός «ἔνθους ἐγένου πανόλβιε ἐν θείαις προσευχαῖς σου ἱστάμενος, Θεόν ἐνορῶν παντέλειον, ὄμματι διανοίας καθαρτικῷ». Ο Άγιος ζούσε «ἐν σπηλαίοις καί ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς», αφού στη Μονή είχε και το ασκητήριό του, το οποίο ήταν ένα σκοτεινό υπόγειο σκαμμένο κάτω από την αυλή της Μονής. Εκεί επιδιδόταν σε ολονύχτιες προσευχές και σε σκληρές νηστείες, αλλά παράλληλα δεν σταμάτησε ποτέ να νουθετεί τόσο τις μοναχές όσο και τους προσερχόμενους προσκυνητές στη Μονή του. Έμεινε γνωστός με την προσωνυμία «Ὁ διδάσκαλος κύρ Γεράσιμος», αφού ανελλιπώς κήρυττε το Ευαγγέλιο του Χριστού. Γι' αυτό και έγινε η ελπίδα του Γένους, αλλά και η ασπίδα απέναντι στον Παπισμό, ο οποίος αποτελούσε απειλή για το μέλλον της Ορθοδοξίας στην Κεφαλονιά. Ο Άγιος Γεράσιμος, ο οποίος υμνείται ως ο «τῆς σεπτῆς Τριάδος πιστός ἱερομύστης», ο «τῆς Χάριτος στολήν κεκοσμημένος», ο «τοῦ Δεσπότου γνήσιος δοῦλος», αξιώθηκε από τον Πανάγαθο Θεό να λάβει τη θαυματουργική χάρη και να καταστεί «πηγή ἀκένωτος ἰαμάτων παντοδαπῶν, καί βοηθός εἰς τάς θλίψεις, καί πρέσβυς θερμότατος εἰς τούς θερμῶς αὐτόν ἐπικαλουμένους, καί εἰς ὅσους μέ πίστιν εἰλικρινῆ εἰς αὐτόν προστρέχουσι». Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι ο θεοφόρος και θαυματουργός Άγιος Γεράσιμος αξιώθηκε να επιτελέσει θαύματα, ακόμη και κατά τη διάρκεια της επίγειας παρουσίας του. Έτσι κάποια στιγμή όταν η Κεφαλονιά αντιμετώπισε το οξύ πρόβλημα της ανομβρίας, οι κάτοικοι κατέφυγαν στον Θεό και με παρακλήσεις και λιτανείες Τον παρακάλεσαν να σταματήσει την ανομβρία. Όμως ο καιρός περνούσε και τίποτα απολύτως δεν είχε γίνει. Τότε κατέφυγαν όλοι στον Άγιο και με δάκρυα στα μάτια του ζήτησαν να προσευχηθεί στον Θεό. Ο Άγιος όμως από ταπεινοφροσύνη τους είπε ότι δεν είναι άξιος να ζητήσει από τον Θεό τέτοια χάρη, διότι είναι αμαρτωλός. Οι απελπισμένοι όμως κάτοικοι επέμεναν να τους βοηθήσει και τότε ο θεοφόρος ασκητής γονάτισε και με δάκρυα στα μάτια παρακάλεσε τον Θεό να ευσπλαχνισθεί τον ταλαιπωρημένο από την ανομβρία λαό και να στείλει την πολυπόθητη βροχή. Μόλις ο Θεός άκουσε την ειλικρινή προσευχή του Αγίου, έδωσε επιτέλους λύση στο φοβερό πρόβλημα που είχε ενσκύψει. Έτσι η πολυπόθητη βροχή ήρθε για να ποτίσει τη διψασμένη γη και να χαρεί ο λαός του Θεού. Αλλά αυτό δεν είναι το μοναδικό θαύμα που επιτέλεσε ο Άγιος Γεράσιμος με τη χάρη του Θεού όσο ήταν ακόμη στη ζωή.

Έφτασε όμως και ο καιρός που ο θεοφόρος ασκητής Γεράσιμος θα αποχαιρετούσε την παρούσα ζωή και θα αναχωρούσε για να συναντήσει τον Ιησού Χριστό μέσα

στην πνευματική αγαλλίαση της Βασιλείας των Ουρανών. Προαισθανόμενος την κοίμησή του κάλεσε τις μοναχές και αφού τις νουθέτησε για τελευταία φορά, επαναλαμβάνοντας τη φράση: «Τεκνία εἰρηνεύετε ἐν ἑαυτοῖς καί μή τά ὑψηλά φρονεῖτε», παρέδωσε το πνεύμα του στον Πανάγαθο Θεό, τον Οποίο τόσο πολύ αγάπησε και υπηρέτησε σε όλη του τη ζωή. Εκοιμήθη σε ηλικία 70 ετών, στις 15 Αυγούστου 1579, κατά την ημέρα της εορτής της Κοιμήσεως της Υπεραγίας Θεοτόκου. Μετά την εκδημία του ενδύθηκε ο Άγιος με τα ιερά του άμφια, τα οποία και φέρει μέχρι σήμερα στο φυλασσόμενο εντός της περίτεχνης λάρνακας ιερό του άφθαρτο σκήνωμα. Της εξοδίου Ακολουθίας προέστη ο Επίσκοπος Κεφαλληνίας Φιλόθεος Λοβέρδος και το ιερό του σώμα ενταφιάσθηκε πλησίον του τοίχου του ναού της Μονής. Στο μεταξύ επί δύο χρόνια μετά την ταφή οι μοναχές της Μονής έβλεπαν στον ύπνο τους τον Άγιο. Το παράδοξο αυτό γεγονός σε συνδυασμό και με τα επιτελεσθέντα θαύματα, όπως η διάσωση από πνιγμό μέσα στο πηγάδι της Μονής μιας δαιμονιζόμενης χάρη στη θαυματουργική επέμβαση του Αγίου, παρακίνησαν τις μοναχές να ζητήσουν να γίνει η εκταφή του ιερού σκηνώματος. Έτσι επί των ημερών του Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ιερεμίου του Β΄ (1536 – 1595), ο οποίος έδωσε και τη σχετική άδεια και ευλογία, αφού η Μονή ήταν Πατριαρχικό Σταυροπήγιο, και με την παρουσία του Πατριαρχικού Εξάρχου, Μητροπολίτου Φιλαδελφείας Γαβριήλ Σεβήρου (1577 -1616), έγινε η ανακομιδή του ιερού σκηνώματος στις 20 Οκτωβρίου 1581, δηλαδή δύο χρόνια και δύο μήνες από την ημέρα της ταφής του. Το εκταφέν σώμα του Αγίου βρέθηκε ακέραιο, άφθαρτο και ευωδιάζον, ενώ ανέπαφα και αναλλοίωτα βρέθηκαν και τα ιερά του άμφια, με τα οποία ενταφιάσθηκε. Όλοι έμειναν εκστατικοί από το θαύμα του αφθάρτου και ευωδιάζοντος ιερού σκηνώματος και η χαρά όλων ήταν απερίγραπτη. Στο απροσδόκητο όμως αυτό γεγονός αντέδρασαν οι Λατίνοι, οι οποίοι προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να προσηλυτίσουν τους ορθοδόξους στο δόγμα τους, αφού μία τέτοια θαυμαστή αποκάλυψη θα εμπόδιζε τα σχέδια τους, αλλά και θα τόνωνε το θρησκευτικό συναίσθημα του κεφαλληνιακού λαού απέναντι στον προστάτη του Άγιο. Γι’ αυτό και ζήτησαν από τον Πατριαρχικό Έξαρχο την επαναταφή του ιερού σκηνώματος, ώστε να συμπληρωθούν τρία χρόνια από την πρώτη ταφή. Έτσι ο Μητροπολίτης Φιλαδελφείας Γαβριήλ έδωσε την εντολή της άμεσης ταφής του «παράκαιρα» εκταφέντος λειψάνου, μέχρι να συμπληρωθεί ο τριετής χρόνος της παραμονής του μέσα στη γη. Κατά τη δεύτερη όμως εκταφή του μυροβόλου λειψάνου, η οποία σύμφωνα με κάποιες μαρτυρίες πραγματοποιήθηκε στις 20 Οκτωβρίου 1582, βρέθηκε και πάλι το ιερό σκήνωμα του θαυματουργού Αγίου Γερασίμου ανέπαφο από τη φθορά του χρόνου. Η δεύτερη ανακομιδή αποτέλεσε τον θρίαμβο της Ορθοδοξίας, αφού ο «τῶν Ὀρθοδόξων προστάτης» Άγιος Γεράσιμος επέφερε με την αφθαρσία του ευωδιάζοντος και χαριτοβρύτου σκηνώματός του δεινό πλήγμα στους Λατίνους και στη λυσσαλέα

προσπάθειά τους να εξαλείψουν την ορθόδοξη πίστη στον κεφαλληνιακό λαό. Γι’ αυτό και η 20η Οκτωβρίου, κατά την οποία εορτάζεται από την Ορθόδοξη Εκκλησία μας η ανακομιδή του ιερού λειψάνου του Αγίου Γερασίμου, θεσπίσθηκε ως η κατ’ εξοχήν εορτή του προστάτου των απανταχού της Γης Κεφαλλήνων, καθώς και η ημέρα εορτασμού των ανά τον κόσμο ορθοδόξων χριστιανών που φέρουν το όνομα του Αγίου. Ο εορτασμός της μνήμης του Αγίου, η οποία συμπίπτει με την εορτή της Κοιμήσεως της Υπεραγίας Θεοτόκου, καθιερώθηκε να τελείται με λαμπρές εορταστικές εκδηλώσεις στην περιώνυμη Μονή των Ομαλών στις 16 Αυγούστου.

Μετά τη δεύτερη ανακομιδή το ιερό σκήνωμα τοποθετήθηκε σε πρόχειρη λάρνακα και πλήθος λαού συνέρρεε για να το προσκυνήσει, αφού πολυάριθμα ήταν τα θαύματα που επιτελούσε ο Άγιος με τη χάρη του Θεού: «Τά δέ ἄλλα μετά τόν θάνατον αὐτοῦ θαύματα, ἅ τό Ἱερόν αὐτοῦ Λείψανον ὅσαι ὧραι τυγχάνουν ἐκτελεῖ, ἀφίημι ταῦτα λέγειν καί ἐπεκδιηγεῖσθαι πάμπολλα ὄντα», αναφέρει χαρακτηριστικά στο συναξάριο ο ιερομόναχος Μητροφάνης ο Ναυπλίος, ο και συντάξας την πρώτη Ακολουθία του Αγίου. Ο θεοφόρος και θαυματουργός ιερομόναχος Γεράσιμος Νοταράς είχε ήδη αρχίσει να καθιερώνεται στη συνείδηση του κεφαλληνιακού λαού ως Άγιος της Ορθοδόξου Εκκλησίας, αλλά και ως προστάτης και έφορος της Κεφαλονιάς, αφού η Μονή του στα Ομαλά είχε γίνει το κέντρο της εκκλησιαστικής ζωής του νησιού, όπως άλλωστε είναι και μέχρι σήμερα. Τον Ιούλιο του 1622 το Οικουμενικό Πατριαρχείο ανακήρυξε επισήμως την αγιότητα του Αγίου κατόπιν υπομνήματος που υπέβαλε προς τον Οικουμενικό Πατριάρχη κ. Κύριλλο (1572 -1638) ο κεφαλληνιακής καταγωγής Επίσκοπος πρώην Μαΐνης Ιερεμίας Κατσαΐτης, ο οποίος επί μία πεντηκονταετία (1603 -1652) διετέλεσε ηγούμενος της Μονής της Νέας Ιερουσαλήμ, όπου ο Άγιος Γεράσιμος διέλαμψε ασκητικώς επί δεκαεννιά συναπτά έτη. Το Σιγίλλιο της Αγιοποιήσεως του Αγίου υπογράφτηκε από τρεις Πατριάρχες και επτά Επισκόπους, έκτοτε δε η Ορθόδοξη Εκκλησία αναγράφει στο Αγιολόγιό της «Τῇ κ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός Ὀκτωβρίου μνήμη τοῦ Ὁσίου και Θεοφόρου πατρός ἡμῶν Γερασίμου τοῦ νέου ἀσκητοῦ τοῦ ἐν τῇ νήσῳ Κεφαλληνίας» προς διάκριση από τον Άγιο Γεράσιμο τον Ιορδανίτη, τον τιμώμενο υπό της Ορθοδόξου Εκκλησίας στις 4 Μαρτίου. lei4anoosioygerasimoy

Τρία χρόνια μετά την επίσημη αγιοκατάταξη του Αγίου, κατά το έτος 1625, τυπώθηκε στο Λονδίνο με επιμέλεια και δαπάνη του Επισκόπου πρώην Μαΐνης Ιερεμίου η πρώτη βιογραφία του Αγίου, βάση της οποίας ο ιερομόναχος Μητροφάνης ο Ναυπλίος εποίησε την πρώτη Ακολουθία προς τιμήν του Αγίου, η οποία τυπώθηκε στη Βενετία το 1704. Επίσης Ακολουθία στον θαυματουργό Άγιο της Κεφαλονιάς συνέταξε ο εκ Ζακύνθου ιερέας Νικόλαος Γαβριηλόπουλος, η

οποία εκδόθηκε στη Βενετία το 1718, καθώς και ο διακεκριμένος Υμνογράφος της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας Γεράσιμος μοναχός ο Μικραγιαννανίτης, η οποία εκδόθηκε στο Άγιον Όρος το 1989 και περιλαμβάνει Ακολουθία, Παρακλητικό Κανόνα, Χαιρετιστηρίους Οίκους, Εγκώμια και Ακολουθία Μικρού Αγιασμού σύμφωνα με την αγιορείτικη τάξη. Η θαυματουργική φήμη του Αγίου Γερασίμου και η ευλάβεια των χριστιανών προς την οσιακή του μορφή οδήγησε στην επανέκδοση της πρώτης ακολουθίας, της ποιηθείσης υπό του ιερομονάχου Μητροφάνους του Ναυπλίου, κατά τα έτη 1759, 1768, 1778, 1789, 1819, 1854 και 1861. Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι στο βιβλίο του Zois Petit “Bibliographie Acolouthies greques” (Bruxelles 1926) αναφέρονται συνολικά δεκαεννιά εκδόσεις της Ακολουθίας του Αγίου. Άπειρα είναι και τα θαύματα που έχει επιτελέσει με τη χάρη του Θεού ο Άγιος Γεράσιμος μετά την οσιακή του κοίμηση, αφού χιλιάδες ασθενείς, μεταξύ δε αυτών τυφλοί, χολοί, παράλυτοι και προπαντός δαιμονιζόμενοι προσέρχονται στον θεοφόρο ασκητή και φιλόστοργο πατέρα, ο οποίος κατέστη «πηγή θαυμάτων ἀκένωτος καί πληγή δαιμόνων ἀνίατος», για να προσευχηθούν και να ζητήσουν τις πρεσβείες του προς τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό. Το μεγαλύτερο όμως από όλα τα θαύματα είναι η αφθαρσία διά μέσου των αιώνων του ιερού, ευωδιάζοντος και χαριτοβρύτου σκηνώματός του, το οποίο φυλάσσεται μέσα σε περίτεχνη λάρνακα με θαυμάσιες ασημένιες ανάγλυφες παραστάσεις στον παλαιό ιερό ναό της Κοιμήσεως Θεοτόκου της περιωνύμου Ιεράς Μονής του Αγίου στην κοιλάδα των Ομαλών.

Το ιερό και θαυματουργό σκήνωμα του Αγίου Γερασίμου, ο οποίος θεωρείται ο προστάτης και θεραπευτής Άγιος των δαιμονιζομένων, αποτελεί τον πολύτιμο πνευματικό θησαυρό και την ανεκτίμητη πνευματική παρακαταθήκη της Κεφαλονιάς και των απανταχού της Γης διαβιούντων Κεφαλλήνων. Εντός της μεγάλης περίτεχνης λάρνακας υπάρχει η μικρή λάρνακα με το τίμιο λείψανο του θαυματουργού Αγίου, η οποία σηκώνεται όρθια και τοποθετείται στο νότιο βημόθυρο του νέου μεγαλοπρεπούς ιερού ναού του Αγίου, ο οποίος εγκαινιάσθηκε με κάθε εκκλησιαστική λαμπρότητα στις 19 Ιουλίου 1992 υπό του αοιδίμου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κυρού Σεραφείμ. Ο νέος περίλαμπρος ιερός ναός του Αγίου Γερασίμου της ομωνύμου Ιεράς Μονής έχει ιστορηθεί από τον κεφαλληνιακής καταγωγής αγιογράφο κ. Ηλία Γεωργάτο, εντυπωσιάζει δε με την αρχιτεκτονική του μεγαλοπρέπεια και τις μεγάλες του διαστάσεις, αφού με συνολικό εμβαδόν 1.650τ.μ. (μήκος 50μ. και πλάτος 33μ.) είναι ο μεγαλύτερος ναός στην περιφέρεια των Ιονίων Νήσων και ο 5ος μεγαλύτερος ναός στην ελληνική επικράτεια. Η λάρνακα με το ιερό σκήνωμα του Αγίου λιτανεύεται με την πρέπουσα εκκλησιαστική τάξη πέντε φορές το χρόνο: στις δύο μεγάλες ετήσιες πανηγύρεις προς τιμήν του Αγίου, 16 Αυγούστου και 20 Οκτωβρίου, στις

Αποδόσεις των δύο εορτών, 23 Αυγούστου και 26 Οκτωβρίου αντίστοιχα, καθώς και την Κυριακή του Θωμά. Αλλά η ευλάβεια των Κεφαλλήνων στον προστάτη και πολιούχο τους Άγιο, τους οδήγησε και στην ανέγερση ιερών ναών επ’ ονόματί του και σε άλλες πόλεις και χωριά του νησιού.

Ο θαυματουργός Άγιος Γεράσιμος, η δόξα και το σέμνωμα της Εκκλησίας, το κλέισμα των απανταχού της Γης Κεφαλλήνων, ο γόνος και το βλάστημα των Τρικάλων της Κορινθίας, αναδείχθηκε με τη χάρη του Θεού το καύχημα και το κλέος των μοναζόντων, η καλλονή των ιερέων, το έμψυχο στήριγμα των ερημιτών, ο πάντερπνος και ευωδέστατος κήπος της αρετής και της χάριτος, η μάστιγα και η φυγάδευση των ακαθάρτων και παμπονήρων πνευμάτων. Ας τον πλησιάσουμε με καθαρή ψυχή και ειλικρινή ταπείνωση για να τον νοιώθουμε πάντοτε κοντά μας, σε κάθε βήμα της επίγειας ζωής μας, σε κάθε δοκιμασία, σε κάθε αίτημά μας. Άλλωστε ποτέ δεν εγκατέλειψε κανέναν, ο οποίος να του ζήτησε τη θαυματουργική του χάρη και μεσιτεία. Γι’ αυτό και πάντα βοηθούσε και προστάτευε τους πιστούς ορθοδόξους χριστιανούς, αφού η αμώμητος ημών ορθόδοξη χριστιανική πίστη μένει απαρασάλευτος, διότι είναι η μόνη που σώζει εν μέσω αναστατώσεων και θυελλών.

πηγή: Ιερά Μητρόπολη Κηφισίας